

האם עורקהחיים של ישראל נתון בסכנה?

תמונה בנשחור-לבן

המציאות האמריקאית עצמה, בגטאות השחורים (שהיו פעם גטאות יהודיים) רבים מבעליהבתים ומבעליהחנויות הם עדיין יהודים, וכך גם רבים מן המורים, החוסמים את הדרך לפני האינטליגנציה השחורה. בעבר תמכו יהודים רבים בתנועה הליברלית למען שוויוןהזכויות לכושים. או נראו היהודים בעיני הכושים כיפירנפש מתנשאים, בעלי גישה אבהית-משפילה. מאז הצטרפו היהודים יותר ויותר למחנה המיניג'ועני של הלבנים, ככל שישראל זזה ימינה.

כך הולך ומצטבר בשקט גוש אדיר של חומר-נפיק, העלול להתפוצץ באחד הימים ברעש גדול — ולקעקע את יסודות הכוח היהודי — והישראלי.

התגובה היהודית והישראלית על הצלחתו של ג'קסון מגבירה את האיבה ההרדית. ג'קסון מתואר כאנטי-שמי, כשונאי-ישראל (תרת-משמע), כמי שמפוצץ את, הברית המסורתית בין היהודים והכושים כפוליטיקה האמריקאית.

ביקרו בדמשק גורם, כמובן, אוטומאטית לזיהוי עם אויביה המושבעים של מדינת-ישראל. ביקרו בישראל בשעתו, וסגישותיו עם הפנתרים השחורים כאן, בודואי לא עזרו לו בעיני היהודים האמריקאים, יוצאי רוסיה וסולין, בשם שלא עזרו לו בעיני המימסד הישראלי.

אותם היהודים, המתפארים בפרהסיה כהצלחתם בהפעלת הקרנות היהודיות להגלת פוליטיקאים שאינם עכרים נרצעים של ישראל, מגדירים את ג'קסון כסוכן זר, מפני שקיבל כסף מערבים. רבים שאמר ג'קסון על השפעת היהודים בעולם-התיקשורת, על פיטורי המדינאי הכושי אנדרו יאנג אחרי שנפגש עם נציג אש"ף בארץ, על התנגדות היהודים לשיטות המפלגות את הכושים במתכוון לטובה במישרות המסוימות — כל אלה הובאו כהוכחה להשקפת-עולם אנטי-שמית כססית.

התוצאה: כרעג מופעל מלוא הכוח הפוליטי היהודי נגד הכוח הגדול והולך של ג'קסון — ושני הכוחות נעים במהירות לקראת התנגשות חזיתית.

אם תהליכים אלה אמנם יבשילו כפי שנראה עתה, הם יאימו על עורקהחיים של המיטטר הישראלי הקיים: הקשר עם ארצות-הברית, לקולות אין צבעים. בבחירות שווה קולו של כושי, שלא גמר ביותר-ספר יסודי, לקולו של פרופסור יהודי לפסיקה גרעינית.

היהודים במחוז מסויים, המהווים שניים-שלושה אחוזים של קולות הבחורים, יכולים להכריע בבחירות כמותו מחוץ. כי כאשר עומדים זה מול זה שני מועמדים — רפובליקאי ודמוקרטי — יכולים שני אחוזים לעיתים קרובות להוות את לשון-המאזניים, כמו הדתיים בישראל. כאשר ליהודים אלה לא איכפת אלא דבר אחד ויחיד — ישראל — הם יכולים להפעיל כוח-מחץ עצום, ששום מועמד אינו יכול להתנגד לו. שני המועמדים יתחרו ביניהם בחנופה לישראל, והמועמד שייבחר יהיה שבוי ישראלי לכל דבר, במשך כל תקופת-כהונתו.

מזה יהיה המצב אם באותו המחוז יופיעו מחר הכושים כגוש מאוחד ומאוורר, הנשמע למיפקדה מרכזית כמו היהודים, והמהורה-עשרה אחוזים? למי יתחנפו המועמדים? אחרי מי יחזרו את מי ישרתו בתקופת כהונתם? כל עוד אין איבה בין שני הגושים, אין בעייה. אפשר להתחנף לשניהם, לשבח את ישראל ולהטיף נגד רוס-אפריקה. אבל כאשר תיווצר חזית-מילחמה בין שני המחנות, וכל מועמד יצטרך לבחור בין השניים, ישתנה המצב.

במחוזות רבים יונח הקול היהודי והכסף היהודי על כף אחת של המאזניים, והקול הכושי על הכף השנייה. מכיוון שכל פוליטיקאי רוצה להיבחר, עשוי הקול הכושי לנצח. כאשר יבשיל התהליך, עלול הכוח היהודי באמריקה להיפגע בצורה מכרעת, והמאזן העדין בין ארצות-הברית וישראל עשוי להתערער.

ישראל תישאר תלויה בליכולה באמריקה, לשבט ולחפד, ואילו אמריקה תשתחרר מן הכיבוש הישראלי. כאשר שטח כיבוש אחד ישתחרר, עשויים להשתחרר גם השטחים הכבושים האחרים, הקרובים יותר מבחינה גיאוגרפית. כאשר ארצות-הברית תחדל מלהיות מושבה ישראלית, עשויה ישראל לאבד גם את שאר מושבותיה.

אילו הייתי שגריר ישראל בנירדורק, הייתי חושב על נושא זה ברצינות — ועכשיו. הייתי מייעץ לאזורים שלי בירושלים לעצור ולהשגב — האם המלחמה הבלתי-מרופנת בג'קסון כראית?

נשיא שחור? חלום באספמיה. סגן-נשיא שחור? חזון רחוק, אולי למאה וד'21. וגם אז יקדמו לו סגן-נשיא יהודי וסגנית-נשיא אשה.

גם רבים בקרב השחורים עצמם ועמו על מועמדותו של ג'קסון, שנראתה להם כמעשה-קונדס המעמיד את הציבור השחור כולו באור מגוחך. הם רצו לפעול בקרב, המיסגרות הקיימות, ולהתקדם לאט-לאט, כפי שיעצו המנהיגים הוותיקים והשמרניים. שתיעבו את ג'קסון היוצא-דופן. **עד שהאספ' אל-אסד עשה מה שעשה.**

המיבצע הדמשקאי הפך את הקערה על פיה. ג'קסון הועמד לפתע כמרכז תשומת-הלב האמריקאית והעולמית. הנשיא רונלד רגן, שלעג לו יום קודם לכן, נאלץ לשבח אותו ולקבל את פניו בבית הלבן. הסולייטיקאי הקטן והשוליו, שעורך ציחקוק, היה בריום למדינאי בעל שיעור-קומה ורבי-עוצמה.

ובעיקר: ניצחוננו מילא את מיליוני השחורים גאוה. בפעם הראשונה הצליח איש משלהם לבצע מיבצע ניצלאומי עטור-הצלחה.

הכומר ג'קסון בארץ: לקול אין צבע

הרבה רברים שנראו בלתי-אפשריים יום לפני כן הפכו פיתאום אפשריים. יתכן שעדיין מוקדם לדבר על סגן-נשיא שחור כ-1984, אך רבים צופים שהדבר יהיה ניתן ב-1988. ובניתיים מפעיל ג'קסון כוח רב במפלגה הדמוקרטית, ונמנה שם עכשיו עם מנהיגי השורה הראשונה. הוא יכול להשפיע על החלטותיה והכרעותיה, וגם על בחירות מועמדיה.

הפער בין הכוח השחור ובין העוצמה היהודית הצטמצם. וזהו רק אות לבאות. **באחד הימים עשוי כוחם של 20 מיליון השחורים להדביר את כוחו של המחנה היהודי המצטמק.**

אין זה מיקרה שג'קסון וכה בחסריו של שליט ערבי. ואין זה מיקרה שהליגה הערבית עוזרת לממן את אירגונו הפוליטי, כפי שהתגלה בימים האחרונים באורח סנסציוני. השידוך בין הערבים ובין המחנה האמריקאי השחור הוא טיבעי. יש לו סיבות רבות.

ראשית: תודעת-הצבע ממלאה תפקיד חשוב בעולם הרוחני של הכושים האמריקאיים. ה"שורשים" שלהם באפריקה, ובאפריקה שוכנות שמונה מדינות ערביות. אפריקה היא חלק של העולם השלישי, שגם הערבים שכיכים אליו. הכושים, המורדים במימסד הלבן, מרגישים קירבה אינטליקטית למדינות המורדות באמפריאליזם המערבי הלבן.

שנית: ישראל מצטיירת יותר ויותר כמדינה קולוניאלית, כאשכנזית-לבנה, בעוד שהסלטינים מצטיירים כאזורים כהים-עור, מדוכאים ונרדסים. שלישיית: יש חיכוכים רבים בין הכושים והיהודים על רקע

כדאי לשים לב לכומר ג'קסון. עוד נשמע עליו הרבה. ולא רק מפני שהוא אישית סגנונית, מקורית ורבת-תושיה, פוליטיקאי ממוחזק בעל כישרון רב ליחסי-ציבור.

אלא גם מפני שהוא מסמל תופעה חדשה בארצות-הברית, שתשפיע בשנים הקרובות השפעה רבה עלינו.

אחד שהקדים להבין זאת הוא נשיא סוריה, האפס' אל-אסד. לא מכבר אשה מעשה מבריק: הוא הזמין אותו לדמשק ומסר לו כמתנה, ללא כל תמורה, את הטייס האמריקאי השחור שהיה שבוי כיד.

בטוח הקצר היה זה מעשה פיקחי. הוא הציג את סוריה באור חיובי לעיני רעת-הקהל האמריקאית, והיווה מחווה של רצון טוב כלפי הציבור השחור בארצות-הברית.

במיוחד הארוך זה היה יותר מזה — מעשה חכם מאוד, בעל השלכות מרחיקות-לכת. גם על כך עוד נשמע הרבה.

על גבי הנייר יש בארצות-הברית כשישה מיליון אורחים יהודיים. המיספר האמיתי הוא הרבה יותר קטן, אם כי איש אינו יודע מהו. יתכן שאינו מגיע אלא לשלושה מיליון. כי יהודים רבים פרושו, למעשה, מן הקהילה המאורגנת. הם התרחקו. הם אדישים לרת היהודית ולאירגון הקהילתי, חיים בחברה האמריקאית הבלתי-ערתית, התחנתו עם לא-יהודים ואינם מהווים עוד כוח-עזר יהודי או ישראלי.

המיספר הממשי די בו כדי להפעיל כוח אדיר בזירה הפוליטית בארצות-הברית.

היהודים מכריעים לא-פעם את לשון-המאזניים בבחירת חברי הסניאט ובית-הנבחרים במחוזות חשובים. גם במחוזות רבים אחרים הם יכולים להפעיל לחץ פוליטי עצום על חברי הקונגרס, המוסדות היהודים התגאו פומבית בכך שהורינו כספים למסעיה-בחירות. כך הפילו מועמדים שלא היו רצויים לממשלת-ישראל, והביאו לבחירות מועמדים שהתחייבו לתמוך בממשלת-ישראל. הם שמו קץ לקאריירה של מי שנחשבו כאויבים.

הכוח האלקטורלי הכלכלי של היהודים, יחד עם השפעתם העצומה של היהודים בכלי-התיקשורת הכתובים והאלקטרוניים באמריקה, מהווים גורמים ששום נשיא אמריקאי אינו יכול להתעמר מהם, אם הוא רוצה לבצע את מדיניותו ולהיבחר מחדש. **הכוח היהודי המקובץ הזה עומד לרשות ממשלת-ישראל, המפעילה את היהודים כרצונה. זהו לגיון-הזרם הבל-יכול של ישראל.**

כתוצאה מכך נוצר מצב מיוחד-במיוחד: **בעוד שישראל היא למעשה מושבה של ארצות-הברית ותלויה בה בכל, נכון גם שארצות-הברית היא במידה רבה מושבה של ישראל.** התלות בין שתי הממשלות היא הרדית, דריסטרית.

לעומת שלושה עד שישה מיליון היהודים, מגיע מיספר האורחים השחורים של ארצות-הברית ל-20 מיליון. כל אורח אמריקאי עשירי הוא שחור. אך כוחם של הכושים היה כמעט אפסי בהשוואה לעוצמת היהודים.

ההבדל נעוץ בכוח-ההתגייסות. היהודים הם כוח מגויים בכל ימות השנה. זה מעין צבא-קבע פוליטי. הם מאורגנים באירגונים יעילים ורבי-ניסיון. עומד לרשותם כוח-אדם אינטליגנטי ואינטלקטואלי, מכשירים נדוקים לגיוס-כספים, בהתנדבות ובכפיה, ושארי דרכי אלימות ודיכוי. כוחם פוליטי. יש להם מיטטרה פוליטית, בצורת הליגה נגד השמצה. יש להם מוטיבציה גבוהה, תודעה של שותפות וכוח, חוש של סולידאריות, פחד משותף מפני האנטי-שמיות ומהחייבות עמוקה כלפי ישראל.

שום דבר דומה לזה לא היה קיים במחנה השחורים. הם נמצאים בתחתית הסולם החברתי. הטרואמה של העברות שיתקה אותם כמשך דורות. עוד לפני שני דורות הם חיו בפחד מתמיד מפני מישפטי-לבנין ושארי דרכי אלימות ודיכוי. כוחם הכלכלי קטן, יחסית, ורמת השכלתם מתחת לממוצע. אין לשחורים מוקד אירגוני כמו המנהיגות היהודית, ובמובן גם לא מיפקדה אירגונית כמו שגוריות ישראל. אין להם גורם מלבד ומגייס, כמו המחויבות כלפי ישראל.

ובעיקר: חסרה להם תודעה פוליטית-חברתית, הדרושה לציבור כדי להפוך כוח אלקטורלי פוטנציאלי לעוצמה פוליטית מגוייסת. **זהו משימתו של ג'קסון ואנשים כמוהו.**

אשר הודיע ג'קסון על כוונתו להציג את מועמדותו לנשיאות, מטעם המפלגה הרמקרטית או כמועמד עצמאי, הוא עורך גיחוך.